

כולגריה בדופק גבוה

כתבה: אורית ברנע
צילמו: אורית ברנע, רון ביליק
וערן פוביצר

מהמדבר לבולגריה

התחנה הראשונה במסע לבולגריה עוברת דווקא אי שם במדבר...

ראשית חודש אפריל, שעת דמדומים, רכב ה-4x4 מפלס דרכו לעבר חניון הלילה בנחל חווה. אנחנו בדרכנו לטיול האופניים המדברי האחרון של העונה, מה שמצד אחד גורם לי אוֹ-שר (כי זה עוד טיול מדברי משובח) ומצד שני גורם לדכדוך (נצטרך לחכות כמה חודשים טוֹ-בים עד שנחזור לכאן). השיחה גולשת לעבר אפשרויות טיולי אופניים בקיץ בחו"ל. הרבה יע־דים אטרקטיביים קורצים לרוכבי השטח, ביניהם צרפת, איטליה, תורכיה ואוסטריה, מקומות שבהם קיימים מסלולים אתגריים וגם פא־רקים מסודרים ייעודיים. יורם חן (מהבעלים של חברת "בוץ הרפתקאות" ומוביל הטיול) מכניס לשיחה יעד נוסף: בולגריה. למען האמת אף פעם לא נשמענו לי מושכת המדינה הזו.

הגענו לחניון הלילה, הקמנו מאהל וחיכינו בקוצר רוח ליום הרכיבה של מחר שיביא אותנו לאחד המעיינות היפים במדבר, הלא הוא עין אום צלאח (אבל זה דורש כתבה נפרדת). הטיול המדברי היה אכן ראוי לסיים עונה מדהי־מה של טיולי מדבר. חזרנו הביתה ולשגרה.

למחרת, הודעה מיוזם: מתארגנת קבוצת רכיבה אתגרית לטיול בבולגריה. קצת פרטים מגיעים במייל, ולא עוברות מספר שעות (כנ־ראה עדיין בהשפעת האדרנלין של אתמול) וא־ני מודיעה בלי הרבה היסוסים: "אני בפנים!"

יוצאים לדרך

הדכדוך מתחלף בציפייה. תאריך היעד: 15 ביולי. הטיסה שלנו נקבעה למוצאי שבת. כשע־תיים וחצי טיסה ואנחנו נוחתים בסופיה הבירה, מופתעים משדה התעופה הקטנטן. כל אחד מאיתנו מצפה בכליון עיניים לקופסת הקרטון עם "התכשיט" שלו, והן מגיעות בזו אחר זו. לילה קצרצר במלון ואנחנו קמים מלאי מרץ, מרכיבים את האופניים ויוצאים מהמלון ברכיבה אל עבר הר Vitoshka. כצפוי, אנחנו במגמת עלייה שתלווה אותנו ב־4 השעות הקרובות. מתחילים להפנים שכאן זה לא הכרמל. מהכ־ביש אנחנו עוברים לשביל זרוע אבנים קטנות שמזכיר לנו למה האופניים שלנו מגיעים עם בולמי זעזועים. זהו גם יום ראשון בשבוע (שב־תון בבולגריה) ולכן אנו נאלצים קצת לתמרן בין המשך בעמוד הבא

יורם על רקע עדר הסוסים הפראיים בדרך למעבר ההרים בפירין

המשך מהעמוד הקודם

הולכי רגל מקומיים שפוקדים את האתר. מזג האוויר מקסים ומהר מאוד אנחנו שוכחים את הלחות המעיקה שהשארו אי שם בארץ. הדאגות שלנו מצטמצמות לשאלות בנוסח "מתי תיגמר העלייה?" ו"מתי אוכלים?" וזהו מצב אידאלי. מטבען של עליות הן נגמרות ומותרות את המטפס עם תחושת סיפוק ורמות מוגברות של החומרים הנפלאים הקריים אדרנלין ואנדורפיין. הגענו לפסגה ומכאן מתחילה הירידה אל העמק. השביל שמתחיל לרדת במתינות הופך עד מהרה לתלול ומהיר, וחלקים ממנו מכוסים עשבייה שלעיתים ממסכת אבנים שנחות תחתיה, מה שגורם לחלקנו לסדרת נפילות משעשעות. מצב הרוח מרומם והחבורה מגבירה קצב בדרך למטה. השבילים הופכים רחבים יותר והקצב במגמת עלייה. את החגיגה קוטעת התנגשות שמלווה בהתהפכות ותקלה טכנית ראשוונה. קצת מוקדם מדי לתאונות, לא? אנחנו מתעשתים במהרה, מורידים קצב ובודקים סינגל חדש שמאתר גדי אלוני (אשר מעתה ייקרא על שמו לעד), שמוביל אותנו לפאתי כפר קטן שבצמק. אנחנו גבוליים מבחינת זמנים ומחליטים על קיצור רכיבת היום הראשון. מעמיסים ומתחילים בנסיעה אל עבר עיירת הסקי Borovitz.

הפתעה טעימה בסוף העלייה

יום הרכיבה השני מוגדר כיום הקשה ביותר בטיול. הרכס הראשון שאליו נתוודע הוא רכס הרי הרילה (Rila) במערב בולגריה. הבוקר מגיע ואנחנו מתחילים להתגלגל מהמלון בידיעה שלפנינו 1,300 מטר של טיפוס אנכי. נכנסים לדרך יער מתפתלת, מדי פעם חוצים נחל ומבין העצים מגיחות פיסות נוף שטופות שמש. כעבור 3-4 שעות ואינספור פיתולים אנחנו מגיעים לבקתת הרים שנראית עזובה, אך בפנים הפתעה: גברת נחמדה שמציעה לנו מרק עדיש וחביתות. ערן פוביצר, שעסוק בדרך כלל בפתרון תקלות טכניות, אחראי כרגע על תה הצמחים ואנחנו מתענגים על המנוחה הנפלאה הזו. בתום המנוחה אנחנו חוזרים למלאכת הטיפוס, שהופך בהדרגה לטיפוס רגלי. מזג האוויר מתקרר מה שמרמז שאנחנו מתקרבים אל מעבר ההרים. קצת שלג מקדם את פינו ומהר מאוד אנחנו שוכחים את כל הטיפוס המייגע שהשקענו כי עכשיו מתחיל ה-Fun האמיתי. ירידה ארוכה ומתמשכת שעוברת בסינגלים מטריפים, בין משטחי עשב, יער נמוך שמאופיין בעצים עם ענפים גמישים שמדי פעם "תופסים" אותנו. לשמאלנו עמק יפהפה והשביל עובר מדי פעם ממש מעל המדרון. בדרך גם אגם פסטורלי ועננים שגולשים עלינו. סדר היום החדש מתחיל למצוא חן בעיניי.

המשך בעמוד 62

אורלי מפנקת את האינטוס באמבטיה טבעית (צילום: ערן פוביצר)

ערן על רקע הנוף המדהים הנשקף במהלך הטיפוס לפירין

היום השלישי

גולת הכותרת של היום השלישי (לאחר טיפוס לבקתת מקדוניה) הוא סינגל ארוך מאוד שגור לש מפסגות הרי הרילה אל עבר עמק ה-Rilski היפהפה. הסינגל כלל קטעי יער עבותים, פרחי אביב בכל הצבעים, מעברי מים חלקלקים ופיסגות רחוקות שנגלו אלינו מבעד לעצים. רוכבי בים ומתפללים "שלא ייגמר". את חיוכי ה"אחרי" שלנו היה קשה מאוד לחמוק. בסוף המסלול אנחנו מתפנקים באבטיח ובירות ומעניקים אמבטיה טבעית לאופניים בנחל המקומי. מעמיסים וקופצים לביקור באור אחרון במנזר רילה המפורסם, שהוא אתר הקדושה הגדול והמפורסם ביותר בבולגריה ואתר מורשת לאומית של או-נסק". המנזר, הנבנה במאה ה-10 על ידי מנהיג קהילת האדירות, נפגע בשריפה ב-1833 ונבנה מחדש בין השנים 1834 ל-1862.

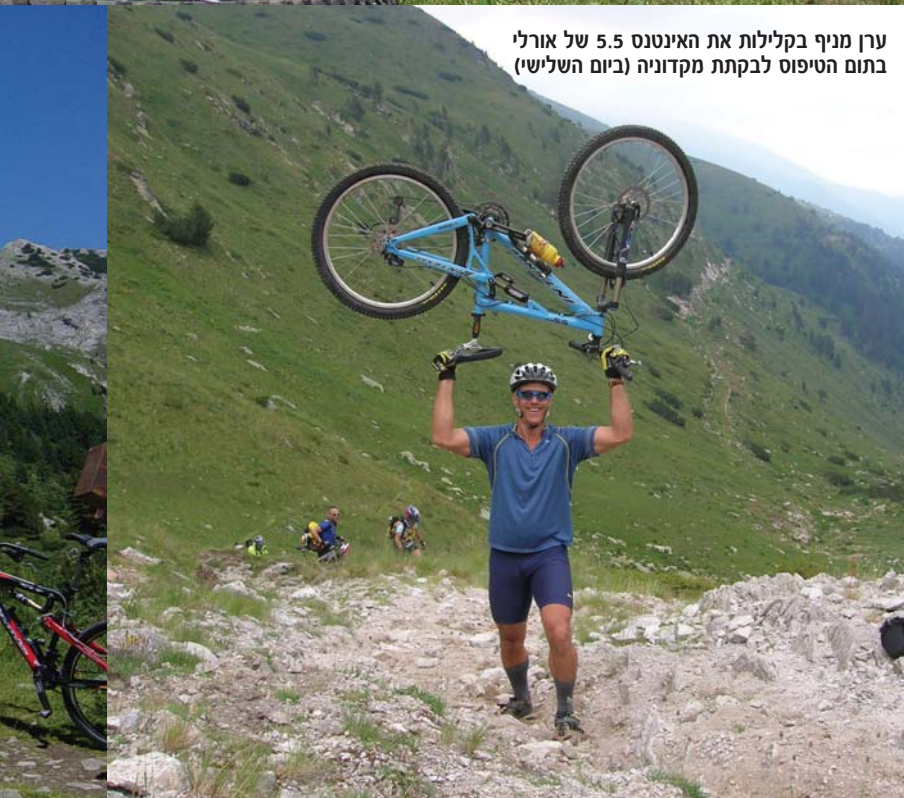
רוכבים על האופניים או האופניים על הרוכבים

היום הרביעי הוא יום שתוכניתו לא נסגרה מראש. בארוחת הערב יורם מציג לנו שתי אופציות כשאחת מהן היא מסלול "בתולי" שעדיין לא בוצע על ידי אף קבוצה, והוא כולל טיפוס רצחני רגלי שמתחיל ב-1,950 מ' ומסתיים ב-2,450 מ'על פסגת רכס הפירין. אף אחד לא זוכר מה היתה האופציה השנייה... אנחנו נסחפים פה אחד לאתגר הרגלי. חלק מהקבוצה בוחר לחגוג את הבחירה במסיבת ריקודים עליזה לצלילי מוזיקה משנות ה-80, והחלק האחר צונח למיטה בשלב מוקדם של הערב (אני בצונחים...).

בוקר היום הרביעי. מצטיידים במזון לקראת הטיפוס ומגיעים לנקודת ההתחלה. רכס הפירין ממוקם בדרום-מערב המדינה. רוב שטחו מיוער והוא מכיל מיני בע"ח וצמחים אנדמיים (המציצים באזור זה בעולם בלבד). מתחילים בדיווש בכביש שמביא אותנו לבקתה ומשם עוקבים אחרי סמ"ש מקומי. השביל עובר בסמוך לנחל עם קטעים רכיבים קצרים. בהדרגה מינון הסלעים עולה וכל מבט למעלה מגלה מדרונות זרועי סלעים שנראים כמו מפולות ענק. בשלב זה כנראה מתרחש נתק בין מה שהעיניים רואות לבין מה שהמוח האנושי חושב. אחרת אין הסבר לנכונות שאנו מגלים. אין כאן מה לדבר על "רכיב". במבט למעלה זה גם לא נראה "הליך". אנחנו מפנימים את העובדה שאנחנו לא על האופניים אלא הם עלינו וכאן כל אחד מאמץ לו את התנוחה ה"חביבה" עליו (תרתי משמע). ערן מפרק את האופניים ומעמיס על הגב, כך גם יורם ואורלי. אני בוחרת להשאיר אותם שלמים. כך אני יכולה להישען עליהם ולהיתמך בהם

ערן מניף בקלילות את האינטנס 5.5 של אורלי בתום הטיפוס לבקתת מקדוניה (ביום השלישי)

בשעת הצורך. כל מבט למטה מעורר השתאות וכל מבט לפנים מעורר ספקות. מדי פעם אנחנו חושבים שזהו, אנחנו כבר מגיעים, אבל אז נחשף בפנינו חלק חדש של ההר שהיה נסתר. בדרך למעלה פוגשים עדר סוסי פרא מקסימיים מלווה בסייחים צעירים. חלקם מגלה עניין מדאיג באופניים של אורלי וחנן... אחרי המפגש עם העדר מגיעים לאגם מי-שלגים שקורץ לנו להיכנס. טבילת קצות האצבעות מבריחה מהר מאוד את הרצון שלי אבל ערן ויורם לא מוותרים וטובלים במי הקרח באיפוק ראוי להערצה. אנחנו רובצים באפיסת כוחות מסביב לאגם ומופתעים לגלות קטע טיפוס חדש שנחשף במלוא הדרו. טלפון הדור השלישי של גדי מנגן את "ים של דמעות", ואני, שבדרך כלל מתעצבנת מעצם הפרת השקט הפסטורלי, מזדהה לחלוטין הפעם. המשברון שלי עובר רק אחרי לגימת power gel בטעם קרם תותי יער.

גדי בתפקיד אריק שרון

בקטע הבא ערן, יורם וסטויואן (המדריך המקומי) עוזרים לי ולאורלי עם סחיבת האופניים והטיפוס בשבילנו נעשה מעט קל יותר. הקטע האחרון תלול ממש, חלקו מושלג, ורוח מקפיאה מבשרת לנו שהפעם זה כנראה באמת סוף הטיפוס. עשינו זאת! על הפסגה אנחנו מוצאים מסתור מהרוח ואוכלים מכל הבא ליד. גדי, שניפצע מעל עינו מאיזה סלע תועה, מגיח מהשביל כשהוא עטור תחבושת נוסח "אריק שרון" על ראשו, פרי יצירתו של ערן. החבישה הזו היא רק זמנית וכאן נכנס לפעולה הד"ר, רון ביליק, אשר בזמנים שהוא לא על אופניים משמש ככירורג ילדים בהתמחותו. ד"ר ביליק נתקל בפעם ראשונה במהלך הקריירה שלו בילד מזוקן ולנו מסתבר שביליק הוא לא רק רופא מצוין אלא גם סטנד אפיסט מחונן והוא משאיר אותנו עם כאבי בטן שם למעלה...

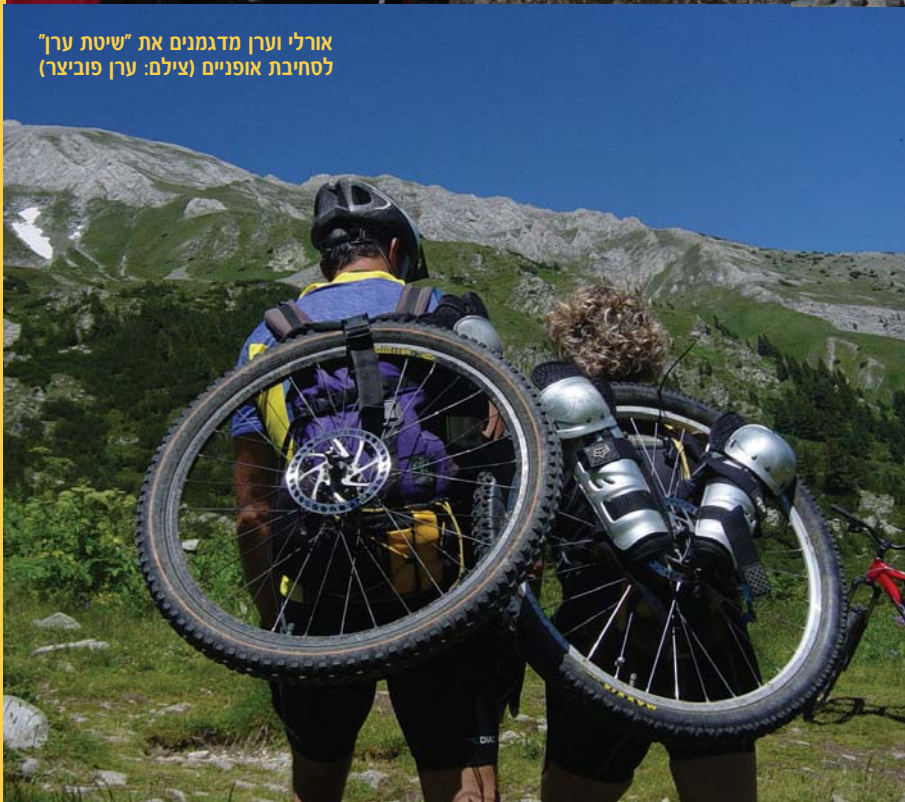
טעינת המצברים מתרחשת די מהר ואנחנו מתחילים בירידה המיוחלת. המורדות מלאי עשבייה ומים זורמים. אנחנו מופתעים מדי פעם על ידי תעלות די עמוקות בקרקע שקוטעות את הזרימה ברכיבה. העשבייה מתחלפת בהדרגה לשדות פורחים והשביל הצר מתחלף בדאבל שמאפשר פיתוח מהירות. מסתבר שהחלק הטוב עוד לפנינו. השביל מכניס אותנו ליער צפוף ואז נכנסים לפעילות "מרחחי הסינגלים". לא עוברות מספר דקות והראשון נמצא (זה דו"ש שיש עוד). עידו נגיד מתייצב בעמדת הצילום (וידאו) ואנחנו מנסים את מזלנו. תענוג צרוף! סינגל אחד מוביל לשני, חלקם תובעניים. הקטע האחרון של המסלול עובר בכביש בירידה מטורפת וזו כבר חגיגה שונה לגמרי. גולשים במהירות

המשך בעמוד הבא

סדר מופתי- בירידה מרכס הרילה

אורלי וערן מדגמנים את "שיטת ערן" לסחיבת אופניים (צילום: ערן פוביצר)

פריחה על מורדות רכס הרילה

בקת הרים פסטורלית

שרוולי הרגליים מתגלים כמטרד לא קטן כבר בתחילת הרכיבה. כעבור מספר דקות של די-ווש אנחנו מתוודעים לזן מעורר השתאות של סרפדי ענק שמדחיקים במהירות כל מחשבה על הורדת השרוולים. הרכיבה הקצרה והחמי-מה מביאה אותנו לעיירת גבול ציורית (על הג-בול עם יוון).

יום הרכיבה השישי

יום הרכיבה השישי נפתח בנסיעה של שעה בנוף כפרי של רכס הרי הרודופי ובטיפוס לע-בר נקודת ההתחלה. לפנינו כ-60 ק"מ של רכי-בת סא קלאסית ותחזית ל-300 מ' טיפוס מצט-בר, שדווקא מוצאים מאוד חן בעינינו. הרכיבה בשבילים לבנים בין משבצות צהובות/ירוקות של שדות, מטעים ונופים ציוריים. לצדי השבי-לים פרחים ופרפרים ידידותיים להפליא שממש נעמדים מול המצלמות שלנו. חלק מהשבילים מתגלים כדרדרתיים ובחלקם יש קוליסים די עמוקים שמצריכים רכיבה זהירה. באחד מעי-קולי הדרך אנחנו דוהרים די מהר כשלפתע חנן סוטה מהשביל ונעלם אי שם במדרון. כמה שניות של חרדה עוברות עלינו כאשר קריאותי-נו לחנן אינן נענות, אבל חנן, כפי שכבר למדנו במשך ששת הימים האחרונים, נופל וקם. הוא מגיח חזרה מהתהום ומנסה לרכוב על אופניו. אך כאן מצפה לו הפתעה - הבולם הקדמי הת-עוות לגמרי והאופניים קיבלו עיצוב מחודש ולא סימטרי. ערן מתנדב לרכב על ה-prototype החדש וזה אפילו מצליח לו. אנחנו ממשיכים בנוף הכפרי ואפילו מוצאים כמה סינגלים. בסי-כומו של יום, היה לא קל כאשר 300 המטרים תפחו ל-900 מטר טיפוס מצטבר. יום הרכיבה הכמעט אחרון הגיע לסימונו ועצבות קלה מתג-נבת.

וכך מגיע לו הסיום: יום הרכיבה האחרון מח-זיר אותנו להר Vitosha (ההר שבו פתחנו את הטיול) אך בסגנון קצת שונה. היום אנחנו מטפ-סים אל ההר ברכבל וקשה שלא להרגיש שיש כאן מעשה שגובל בחטא קטן ומתוק. מבחינתי, אחרי טיפוס טוב העוגג של ירידה בסינגלים מקבל איזשהו ערך מוסף. יכול להיות שאני סתם מזוכיסטית... ההר מתגלה כגן שעשועים ענק של שבילים וסינגלים במגוון סגנונות: יש זורמים ויש טכניים ויש חשופים ויש שעוברים ביער צפוף, יש בעלייה ויש בירידה ונראה שצ-ריך כאן כמה ימים ולא כמה שעות. ההנאה בעיצומה ואין ברירה - צריך לפרוש בשיא. אז מה היה לנו? 11 רוכבים מאותגרים ונחו-שים, 7 ימי רכיבה מופלאים ומיוחדים, 3 רכסי הרים משופעי נופים פראיים ועלויות בריאות ו-17 הפתעה ענקית: בולגריה התגלתה כארץ מרת-קת ויפהיפה שיש לה המון מה להציע. אני מח-כה כבר לסיבוב הבא.

המשך מהעמוד הקודם

רות לעבר הכפר, עוצרים לבירה וגלידה באיזה פאב מקומי וממשיכים ברכיבה למלון. ארוחת ערב מאוחרת, לוגמים קצת מהערק המקומי הקרוי מסטיקה וכובשים את המיטות שמחים וטובי לב. What a day.

"מנוחה"

יום המחרת מוקדש למנוחה, אבל אנחנו לא ממש יכולים לנוח אז מתוכנן קטע רכיבה קצר לפנות ערב. מנוחתנו מתחילה בסיור בעיירה Sandansky. נסיעה קצרה מביאה אותנו אל העיירה Melnik השוכנת בדרום אזור הפירין. זוהי הקטנה בעיירות בולגריה ומונה פחות מ-300 תושבים. העיירה מפורסמת בעיקר בז-

ערן חוצה שלוגית בדרך לאחת מפסגות הפירין

כות הנופים הייחודיים שבסביבתה, בתי האבן העתיקים ותוצרת היין האדום שלה. אנחנו מת-חילים בטיול רגלי בנוף ייחודי של גבעות חול שעברו ארוזיה (שחיקה) של מים ורוח ונוצרו בהם מבנים דמויי פירמידות, עמודים ופטריות. לאחר ארוחת צהריים ממושכת וטעימה מגיע קטע הרכיבה של היום. אנחנו מקבלים הוראה ללבוש שרוולי רגליים או מכנסיים ארוכים מכיוון שהמסלול עובר בסביבה עשירה בסרפדים. מי ששכח שירדנו מההרים, נזכר בזה מהר מאוד,

גדי בראשית העלייה האימתנית לרכס הפירין

מתמזגים עם הטבע-מנוחה לפני הירידה מהר Vitosha

